

Còn lại ta giữa Saigon

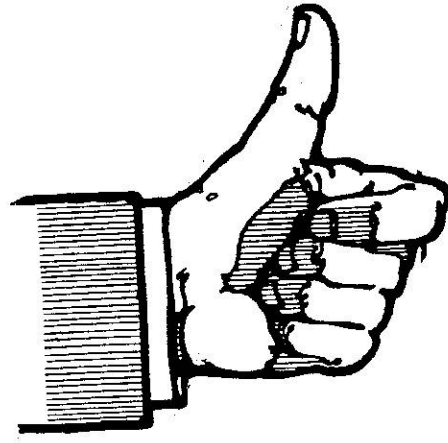
Năm ba bữa thêm một người biển mất
Lòng ta sôi, như lửa đục nôn nao
Tưởng lại thắm, nhuộm màu đen u uất
Lẽ nào ta sống mãi thế này sao?

Năm tháng cũ, an bình xưa đã khuất
Xác xô buồn, thành phố úa xanh xao
Ta mỗi mệt âu lo chồng chất ngất,
Một lần đi niềm mơ ước khát khao

Biết bao giờ chân ta rời dặm đất
Coi tròng dưng trên giông gió ba đào
Hôn bão tố, một giây doi ngây ngất
Mở một lần giữa biển rộng trời cao.

Mỗi sáng đây, chán ngán đời lây lất
Mãi bỏ phở tiệc nuôi chuyện chiêm bao
Bước xuống đường đau thủng đây mặt đất
Người lê la trên vỉa phố bỏ hào

Không xót xa cũng gan buồn ruột thất
Củ khoai hà, không đủ bữa, hôm qua
Trên đường đi, mãi mãi lòng thắc mắc
Ngày hôm nay, khoai sắn kiếm đâu ra?

Qua nẻo cũ niềm xưa còn se sắt
Đói no rồi, tình nghĩa cũng thành xa
Mỗi kiếp người, lịm dần trong vắng ngắt
Tình còn chi, chi nữa để thiết tha.

Ba năm bữa, nghe tin người chết biển
Thì cũng thôi, sinh tử có riêng phần
Sống nổi đây, miệng câm không thành tiếng
Xích vô hình, trói buộc cũng tay chân.

Khoai sắn hôm mỗi ngày đôi ba miếng
Trí cùn mẫn, roi rã ca tâm thân
Như kiếp máy, quạt theo guồng sai khiến
Xưởng bọc da, ta nhẹ bước phong trần

Năm ba bữa, tin về người sa lưới
Cũng đành thôi, tù tội mãi thành quen
Còn hời hợt, cũng chưa là trận cuối
Lửa trong hôn, người mãi mãi nhúm nhen.

Mưa vân vũ núi sông dài tiệc nuôi
Ngày qua ngày, hy vọng thắm sâu đen
Ta hút hàng, giữa biển đời chết đuối
Đốt đầu sâu băng chính choáng hời men.

THỊ NGUYỄN

